

КАЗ БУКИ ВЕДИ

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 13, БРОЙ 59, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СУ "Иван Вазов" гр. Плевен

ноември 2023

Национален конкурс за журналистика „Стоян Михайловски“ – Трета награда – 2013; Първа награда – 2014

Национален конкурс за журналистика „Григор Попов“ – Първа награда – 2016, 2017, 2018, 2020, 2022; Специална награда – 2019, 2020, 2021, 2023

Национален конкурс за журналистика „Гео Милев“ – Първа награда – 2019, 2022; Втора награда – 2020, 2021, 2023

Цена 1 лев

Чудна есен

Теодора Иванова, 7ж

Носталгично

Ще ми липсваш лято, ще те помня. Ще помня всичките тези дни, в които се забавлявах с приятели. Ще помня вечерите, които прекарах в игри навън, дългите разходки и горещото време. Ще помня всичко, което се случи, защото това лято беше неповторимо, незабравимо. Ще те чакам, лято, защото знам, че ще се върнеш!

Цветелина Лазарова, 5б

Честит ден на будителите!

- ✓ Да си припомним историята на празника – стр. 4
- ✓ Първоноемврийска кръстословица – стр. 11

Срещаме ви с Михаил Билалов

стр. 3

Приветствахме първи клас!

Ние пиитаме, малчуганите отговарят – стр. 8
Забавен фоторепортаж – стр. 12

Видяно и чуто

стр. 2

СТЕМ центърът: продължението – стр. 5

Пристрастия

- ✓ Националният празник – битка за идентичност – стр. 4
- ✓ Отношенията между мъжа и жената вчера и днес – стр. 4
- ✓ Критично: българинът между гордостта и срама – стр. 3

И още:

- ✓ Осмокласник с титла по жиу-жицу – стр. 9
- ✓ Нова рубрика – говорим за доброто – стр. 10
- ✓ В очакване на бала – стр. 9
- ✓ Хороскоп за ноември – стр. 11

Албена Методиева, 12в

Видяно и чуто

Мажоретки в действие

Една различна изјава

На откриването на новата учебна година мажоретният състав на нашето училище по традиция представи предварително подготовените си танци. За първи път обаче три момичета от състава се отличиха със собствен танц.

Срещнахме се с Ивон (6б клас) и Калина (5а клас), за да ни споделят как се ражда идеята да представят своя хореография на 15-и септември, която подготвят само за три дни, заедно с Христомира – по-малката сестра на Ивон, която е само на 6 години.

Ивон и Калина си спомнят, че в началото на септември поискали да изпълнят танца пред Надя Тодорова – хореограф и ръководител на мажоретките. През лятото съвсем самостоятелно те подбрали музиката и движенията и с общи усилия сглобили концепцията на танца. В хореографията си включили повече гимнастични упраж-

нения, като решили за финал да вдигнат на шпагат малката Христомира. Танцът им се хареса от всички на откриването на учебната година, а Надя Тодорова сподели колко приятно изненадана е останала от инициативата на момичетата. Те били толкова добре подготвени, че изиграли танца само няколко пъти и тя с радост им позволила да го представят на първия учебен ден.

Ивон се е занимавала с народни танци и балет, а Калина е спортувала художествена гимнастика осем години. В мажоретния състав са от близо 3 години. Въпреки крехката си възраст 6-годишната Христомира също обича да танцува и върви по стъпките на по-голямата си сестра.

Пожелаваме им занапред още творческо вдъхновение, изяви и успехи!

Яна Янева, 9а

Кристина Московска, 9б

Гостувахме на Медицинския университет

Гледахме документалния филм „Код: живот“

На 20 септември за пореден път имаме възможността да посетим Медицински университет, Плевен като паралелка, профилирана в изучаването на природни науки. Освен 12в и 11в клас, присъстваха и 12г, които интензивно изучават информационни технологии

и информатика. Поводът беше проекцията на филма „Код: живот“, който се фокусира върху дигитализацията в здравеопазването и нуждата от въвеждането на повече технологии в системата с цел улеснение и подпомагане на медицинския персонал. Във филма своето мнение и опит изказаха различни прочути специалисти от медицинските и информационните среди, като всички наблегнаха на необходимостта от внедряване на Национална здравноинформационна система, която ще освободи лекарите от огромното количество документационна и организационна работа и ще им позволи да обърнат повече внимание на пациентите си и да се концентрират върху същността на техните проблеми.

Преди проекцията на филма всички присъстващи бяха приветствани от ректора на Медицинския университет – проф. Димитров, който изрази своята надежда за позитивна промяна и продуктивни решения за в бъдеще. Посланията на всички участващи във филма също бяха еднозначни – необходимо е да се възползваме от техническия напредък, за да подобрим качеството си на работа и на живот във всеки един аспект. Пътят към тази цел обаче не е лесен и изисква отговорността и отдадеността на висококвалифицирани специалисти от най-различни сфери, които имат ясна визия за развитието на държавата, и в частност на образованието и науката.

Божидара Павлова, 12в

Интересен начин за представяне на древногръцката митология

За часа по литература бяхме провокирани от преподавателя да представим по интересен начин част от древногръцките митове. Проектът на Теослав Гайдарски от 8д клас, представящ митове за Прометей, е изработен изключително интересно. За него е използвал дънер, мъх, памук, пръчки от дърво, глина и снимки на титана. Направените от глина човечета имат за цел да демонстрират представата за появата на първите хора. Мъхът, клоните и дънерът символизират земята, върху която се появява човечеството. Снимките показват Прометей и неговото наказание от Зевс. Макетът, направен с голямо въображение, привлече внимание на всички ни и ние с интерес изслушахме разказаните митове за Прометей от нашия съученик.

Джулиана Кирицова, 8д

Седмокласници посетиха РИМ

В края на септември учениците от 7а и 7б клас се потопиха в миналото, посещавайки Регионалния исторически музей на град Плевен. Те се запознаха отблизо с бита, облеклата и обичаите на предците ни. По време на интригуващата беседа седмокласниците разгледаха отдели „Археология“, „Етнография“ и „История на България XV – XIX век“ и показаха знания за епохата с активното си участие.

На екскурзия

На 5 октомври второкласниците от нашето училище предприеха първата екскурзия за новата учебна година. Нетърпеливите пътешественици посетиха последователно Троянския манастир, Природонаучния музей в село Черни Осъм и зоологическата градина в град Ловеч. На Международния ден на учителя малчуганите създадоха незабравими спомени със своите класни ръководители, придобиха нови знания, истински се забавляваха и вече нямат търпение за следващото приключение!

В@з Буки Веди

В името на каузата

Насред всички лоши новини по света, ние ще ви разкажем за едно добро дело. Датата 19 октомври е посветена на хората с акушерска парализа. По повод световния ден за борба с това увреждане Вяра Кръстева и класа ѝ – 11г, се облякоха в синьо. Учениците показаха грижа и съпричастност. Вяра от първо лице ни разказа какво точно представлява акушерската парализа, защото, за съжаление, тя самата страда от нея.

Акушерската парализа е увреждане на брахиалния плексус – мрежа от нерви, произлизащи от гръбначния стълб и отговарящи за сетивната и двигателната функция на различните части от ръката. Най-често се проявява още по време на раждането. Вяра и другите хора като нея от малки посещават различни терапии, подлагат се на операции и специални лечения. Причината за усложнения при страдащите от акушерска парализа е липсата на достатъчно информация за заболяването.

Идеята на Вяра е да запознае другите с това, през което преминава, и да разпространи информацията относно увреждането.

Инициативата, предприета от Вяра и класа ѝ, показва подкрепа към хората с акушерска парализа. Защото не трябва да забравяме, че дори и малко по-различни, всички ние сме достойни за обич и уважение!

Стефания Петрова, 9б

Ивелина Борисова, 9в

Посрещнахме Карл Люис

На 23 септември с мажоретките от СУ „Иван Вазов“ потеглихме за София, за да посрещнем на летището световния лекоатлет Карл Люис. Заедно с мажоретен

състав „Мистерия“ – гр. Пазарджик приветствахме спортиста с общ танц и невероятна хореография. Макар че беше много топло, това не ни спря да дадем всичко от себе си и да заредим околните с усмивка. Най-много се зарадвахме на реакцията на Карл Люис. Изписахме с помпони „Добре дошъл“ и българското знаме, а с батони – името му. Американецът извади телефона си и снима нашия танц. След това си направихме няколко общи снимки за спомен и спортистът отпътува за Пазарджик, където го очакваше Христо Стоичков.

Карл Люис гостува на страната ни по покана на Асоциация „Докосни дъгата“, организацията „Пробег на мира“, сдружение „Младежки спортен клуб Пазарджик спортува“ и Община Пазарджик. Преживяването ще остане много специално за нас, с радост го запечатахме в сърцата си.

Силви Александрова, 9б

Александра Ангелова, 9а

Критично

На кръстоПЪТ

Българинът между гордостта и срама

Живеем в интересни времена. Времена на противоречия, времена на противопоставяния, конфликти, войни и пандемии. Времена, в които все повече се говори за глобализъм и все повече прегръщаме идеята за масова, идентична култура и премахване на ясните граници между език, вяра, пол, раса... Времена, които изискват хем да си щастлив от научния и технологичен напредък, хем да се плашиш и отвращаваш от него. Да се гордееш с историята, успехите и достойнството на своя народ, но и да се срамуваш от все по-разпространящите се и всепоглъщащи неграмотност, безпаметност, беззаконие и безразличие. Да, живеем в интересни времена. Живеем в България.

Убедена съм, че няма да е трудно на повечето от вас да ме разберете. Всеки се е облъсквал все някога с две напълно противоположни чувства, лашкал се е между любов и омраза, между възхищение и погнуса, между нестихваща гордост и безкраен срам... Това е и причината да чувствам нужда да пиша по тази тема – всеки ден срещам хора, които се разкъсват между тези два полюса в съзнанието си, не знаят на кое да дадат надмощие – на светлата или на тъмната страна в себе си. Животът на всички се оказва някакъв брутален парадокс, един истински оксиморон, в който губиш

идентичността и същността си. Гордееш се по празници, но плюеш по време на избори. Уж обичаш историята и езика си, но се оказва, че не ги владееш и същността какво пък толкова, че съм пропуснал запетаята или че говоря грозно?! Възхищаваш се на можещите и успяващите, но в някаква степен ги и презираш, защото не можеш да понесеш мисълта, че ти не си на тяхното място. Надяваш се на промяна, но в дъното на душата си си предубеден, че няма как да се случи, защото всеки път става едно и също, винаги си излъган, ограбен и обезверен и не искаш да повярваш на никого и на нищо. И да, отвсякъде можеш да чуеш израза: „Абе, хубава си ни е страната, но хората и държавата за нищо не стават, нищо не можем да променим...“ Оказва се, че чувствата на гордост и срам не са взаимоизключващи се, а точно обратното – едни напълно съвместими парадигми в контекста на обърканото ни съвремие.

Ако трябва първо да разгледаме гордостта, с изненада – или пък може би не, ще открием, че тя е една абсолютно закономерна част от националната ни идентичност и от живота ни като цяло. Човек изпитва напълно обоснована нужда да потърси вдъхновение в своята история, да се възхищава на постиженията на рода и народа си и на стоицизма, с който те са преминавали през трудностите. В

миналото е закодирано бъдещето и колкото по-рано го осъзнаем, толкова по-добре за самите нас. А ние като българи имаме безброй поводи и причини да се чувстваме горди и вдъхновени от същността си. Като започнем от това, че българите са един от най-древните племена, заселили се на европейския континент; първите, които са обработвали злато в света; създатели на писменост, която векове наред е една от най-разпространените сред десетки милиони жители на планетата; единствените в Европа, които не са сменяли името на държавата си от основаването ѝ. Календарът, признат за най-точен в света; армията, незагубила нито едно бойно знаме; киселото мляко; първият електронен, непрограмируем компютър; първият дигитален ръчен часовник; откриването на най-отдалечената планета от слънцето; шестият сърдечен тон; принтерът; нивалинът; българската роза... Ако тези понятия не ви говорят нищо, горещо ви препоръчвам да седнете и да прочетете за чудесата, които представителите на българския род не спират да творят. Истинска магия е, когато човек се потопа в безкрайните дълбини на историята и започне да си дава сметка каква мощ се крие в неговите гени. За успехите в спорта, в музиката и образованието сякаш е излишно да говорим, защото те не спират да ваят и някак вече всички ги приемаме за норма. А замисляме ли се как и защо се постигат тези успехи? Вяра, култура, наука – накъдето и да се огледаме, навсякъде ще открием значима българска следа. И всичко това на фона на една държавност, която

вместо да е горд продължител на величието на българските водачи, е пропита от корупционни схеми и скандали; на фона на нестабилна икономика; на подменени ценности и прокламиране на нови, „тарикатски“ начини за успех, които са много по-лесни и не помалко ефективни в глобалното общество. Да, България се претопява, и в пряк и преносен смисъл.

Претопява се населението, защото много хора избират пътя през Терминал 1 или Терминал 2 с надеждата да открият по-добър живот някъде навън. Много надеждни кадри във всеки един сектор допринасят за чужди икономики, прокудени и обезверени от действителността в съвременна България. Раждаемостта спада, защото не е стимулирана по никакъв начин, а става все по-трудно да отгледаш и възпитаеш следващо поколение в условията на несигурност. Не можем и да се похвалим с продължителността и качеството на живот, защото на първо място хората не живеят в щастие и благоденствие. Стресът, замърсената околна среда, неравенството и несправедливостта са фактори, които често пренебрегваме, а се оказват фундаментални за цялостното ни функциониране като индивиди. Един осъзнат човек ежедневно трябва да води битки със системата, защото тя отдавна не е в услуга на гражданите, а се възползва от тях. Излиза, че директорът не се интересува от своите подчинени, лекарят не се интересува от пациентите си, учителят не се интересува от учениците си, политиците не се интересуват от избирателите си... Всеки, домогнал се до властта, много бързо забравя приказката за стълбата, която поко-

ления българи уж четат и интерпретират с усърдие. А всеки, попаднал под властта, започва да завижда, да упорства, да се опитва с действителността си да накаже тези управляващи. А истината е, че ежедневно наказваме само и единствено себе си. Служителят не наказва началника си с безхаберие, защото утре вече няма да е толкова опитен и способен служител колкото вчера; пациентът не наказва с неуважение лекаря си, защото чувствата на емпатия, жертвотворност и милосърдие не бива да са присъщи по правило само на хората в бели престилки; ученикът не наказва учителя си с липсата на желание за учене и неграмотност, защото утре той сам ще се срамува от своето невежество; и не на последно място – гражданинът не наказва със своята апатия политиците, защото утре всички ще берем плодотел от своята всеобща апатия... Истината е, че обществото е далече от нивото на осъзнатост, което ни е необходимо, за да бъдем едни горди и стойностни представители на българския народ. Любовта ни към родината не трябва да се появява само по празници, когато като стадо следваме нечия радост и прилив на емоция. Любовта трябва да е истинска, осъзната, извоювана. И срамът не бива да си стои негласен и яден само въкъщи, пред телевизора или в коментарите във Фейсбук. Той трябва да е основан, осмислен. И на първо място човек трябва да го е срам от самия себе си, да изисква най-много от себе си и чак тогава да тръгне да гради и да иска.

„Европейци сме ние, ама все не сме дотам...“, казваше Бай Ганьо. И май наистина е прав.

Живеем в България.

Божидара Павлова, 12в

Михаил Билалов: Бъди безкрайно честен към себе си и към другите!

Роден на 19 май 1965 г. в град Русе и израснал в Бургас. Той е дете на актьори, завършва ВИТИЗ „Кръстьо Сарафов“ със специалност „Актьорско майсторство за драматичен театър“ в класа на проф. Николай Люцканов. Той е Михаил Билалов – познат на всички с ролята си на Джаро в сериала „Под прикритие“, водач на предаването „Стани богат“, актьор с десетки роли в киното и театъра. Срещнахме се с него преди представлението „Моето мъжко момиче“ – постановка на Драматично-куклен театър „Иван Радоев“, Плевен.

– Сред толкова много професии как избрахте да се занимавате с Аполоновото изкуство – театъра? – Аз съм дете на артисти, и то на пътуващи актьори, и съм израснал в театъра. Майка ми е била актриса, баща ми също е бил актьор, така че това е семейно „ястие“, което е свързано с различни премиери, пиеси. И когато бях някъде 5-и клас, ме избрах да играя третия храст в детски мюзикъл, който се казва „Кривата пътека“, в град Монтана. Играх едно от момчетата, които маршируваха и целият град беше дошъл да го гледа, защото ние няхмахме интернет и тогава това

беше събитието на града. Аз бях много недоволен, защото главната роля, която беше на момче, се играеше от момиче, защото имаше хубав глас, а нашите гласове не ставаха. Тогава имаше много школи, но аз не бях в актьорската, защото майка ми беше актриса и не съм правил конкретен избор, те ме бяха избрали. Аз не исках да се набивам на очи с това, че родителите ми са актьори. И така тогава ми беше първата изява в детския мюзикъл, имал съм и други, но те са били по-скоро в периферията, защото не исках да съм актьор, а археолог и такова училище завърших. Театърът е бил между другото, като страст.

– Коя е любимата Ви роля? – Обичам всичките си роли и нямам любима, защото всяка една от тях съм я правил с много желание и ентузиазъм и малко професионализъм. Защиствам всички – и на добър, и на лош, и на каквото и да е. Боря се за всяка своя роля. Любима, в смисъл на предпочитана, е и днешната, тази, която правя днес, вчерашните съм ги забравил.

– С коя роля смятате, че станяхте известен? – Според това трябва да е ролята на Петър Туджаров. Но се върнах в България с ролята на Мартин в пиесата на Народния театър „Козата, или коя е Силвия?“. Бях избран за

Петър Туджаров именно защото бях изиграл тази роля.

– Коя е по-голямата Ви страст – киното или театърът?

– И двете са ми страст, но по различен начин. Защото киното е различно изкуство от театъра. В киното нещата не се случват сега, а на запис по различен технически път. Театърът е случка, драма, история, която се развива пред вас в рамките на час-два и няма прекъсване. Така че чувството в киното и това в театъра са съвсем различни, но горе-долу професията е една.

– През 1989 г. завършвате ВИТИЗ „Кръстьо Сарафов“ в класа на професор Николай Люцканов. Кой е най-ценният урок, който научихте от него?

– Имал съм няколко учители в живота си. Първият беше проф. Бакалов по история, след това проф. Бояджиев по латински и от всички тях съм научил едно много важно нещо – бди безкрайно честен и откровен към себе си и другите.

– В българския сериал „Под прикритие“, който е любим на стотици хора, сте в ролята на Петър Туджаров-Джаро. Той е бивш полицай и колега на Попов, интелигентен и влиятелен бизнесмен, шеф на престъпни групировки и единственият мафиот над 50 г. Какви промени трябваше да направите за тази роля?

– Почти никакви, защото съм ги

видял тези времена и хора, наблюдавал съм ги много години. Нашата професия е такава, че не може да бъде практикувана без много житейски опит и наблюдение върху хора, които помагат по някакъв начин на опита и погледа над различни ситуации, те просто се вписват във вашата работа и ежедневие.

– Кое е нещото, което бихте взели за себе си от образа на Джаро?

– Образът на Джаро доминира, неговата доминираща страст, ако мога така да се изразя, е властта. Тя е дрога, която може да ви убие. Това е наркос, не говоря за парите. Те не са толкова страшни, те са следствие. Но най-голямата човешка страст е властта. А този характер е израз на страстта власт. Не мога да кажа, че взимам нещо от персонажите си по никакъв начин, а ги изработвам, защото, ако вземах по нещо от всеки, отдавна нямаше да съм жив.

– Дълги години сте водещ на телевизионното предаване „Стани богат“. На кой въпрос участник Ви е изненадал с верен отговор?

– На въпроса: „С коя дума Данте завършва всяка една от трите части на „Божествена комедия“?“. На този въпрос участникът спечели 50 000 лв.

– Кой е най-ценният урок, който искате да предадете на децата си?

– Това е много сложен въпрос за баща. Децата повтарят грешките на

родителите си и това, което аз съм сгрешил, трябва да го знаят във всичките му аспекти. Затова най-ценният урок не е за деца, а за родители. Да бъдеш откровен и честен с децата си и да ги обичаш! Тогава и те ще те обичат, и ще бъдат нормални хора, защото, ако няма любов в едно семейство, не може да има щастие при детето.

– Какво смятате, че трябва да се промени у по-младите хора?

– Не да се промени у тях, а трябва да се промени при по-възрастните. Проблемът е, че в училищата, преди да се учи, се работеше много и залогът беше по-голям. Децата сега нямат стимул, задължения, които да ги накарат да надхвърлят възможностите си и да повярват в себе си. Сега преодоляват бариери, но бариери, които са много ниски. Затова грешката не е в децата, тъй като те могат да преодолеят всякакви бариери, а грешката е в ниските бариери, които самото общество поставя за тези деца.

– Какво бихте пожелали на нашите читатели?

– Да четат вестника. Бих им пожелал да бъдат здрави и много любопитни хора и да успеят да разберат, че животът е много, много богат.

Яна Янева, 9а

Пристастиа

Първоноемврийско

Да знаем, да помним

Откога почитаме будителите?

1 ноември е официален български празник – Ден на народните будители. На този ден се отдава почит към знаменити българи от миналото ни. Ако се замислите за бележити сънародници от периода на Освобождението например, което и име да кажете за будител, няма да сбъркате. Едни от най-видните са Паисий Хилендарски, Софроний Врачански, Георги С. Раковски, Васил Левски, Христо Ботев, Хаджи Димитър, Любен Каравелов, Добри Чинтулов, Иван Вазов и много други.

За първи път този празник е честван през 1909 година в Пловдив, дотогава този ден се е почитал като Ден на Свети Иван Рилски (по стар стил). Отбелязването на 1 ноември като Ден на народните будители е предложено от министъра на просвещението – Стоян Омарчевски, през 1922 г. Той е приет като национален празник с указ на цар Борис III и се чества от 1923. Омар-

чевски прави това предложение, защото гражданите искат да отдават почитта си към заслужилите българи от възрожденската епоха – поети и революционери, които крепят българския дух. Министърът решава да въведе един ден в годината, посветен на тези българи, заслужаващи уважение заради делото си. Денят на народните будители се празнува до 1945 година, като от тази година е отменен и дълго време той не съществува в българския календар. През 1992 година обаче е възобновен със Закона за допълнение на Кодекса на труда. Идеята за възстановяване на празника идва от Петър Константинов, председател на общонародно сдружение „Мати Болгария“. Нека знаем и помним делото на българските будители сега и винаги. Честит празник!

Ана-Мария Христова, 12б

Любов – вчера и днес

Дали любовта тук и сега е цинична щампа върху патриархалния ред?!

Любовта в романа „Железният светилник“ е представена в няколко светлини.

Отношенията между Стоян и Султана са пример за любов, родила се и израснала в хармония с патриархалните закони. Тази любов не е индивидуална, а е в името на общото благо – запазването на рода на Султана. Тази любов е хармония, разбирателство и уважение. В нея обаче мъжът и жената си разменят ролите. Привидно Стоян е глава на семейството, но зад кулисите Султана тихо и деликатно дърпа конците. Интересите ѝ все пак са същите като тези на типичния „баща“ в семейството – да поддържа реда и хармонията, да защитава дома от чуждото и да не позволява на рода да бъде опетнен. Семейството расте и укрепва като дърво, в което соковете на плодородната почва текат от корените чак до гранките. Сменят се сезон след сезон, цветове – с есенни листа, но расте.

По друг начин цъфти любовта между Катерина и Рафе Клине. Тя не служи на общото благо, ами разделя Катерина от колектива. Девојката съзрява свободата си и преследва индивидуалното си щастие. И точно този сблъсък между строгите очаквания на Султана и свободолюбивата нагласа на дъщеря ѝ прави тази любов много по-възбуждаваща. Тя влиза в конфликт с всичко, което българинът по онова време цени, за да може да ошастливи сърцата на двама души. Досега станаха ясни две крайности на любовта – любов за общото благо и любов за индивидуалното щастие. Обаче чувствата между Лазар и Ния не могат да се причислят към нито една от тези две крайности. Любовта помежду им служи толкова на индивидуалните им желания, колкото и на изискванията в общността. Затова романът завършва точно с тяхната сватба – любовта им е пример за свободолюбия порив на душата, нужен, за да я пробуди, но и пример за непрекъсване на тънката граница между ползната и безумната свобода.

Днес базисното разбиране за любовта не е далече от примера с Катерина и

Рафе Клине. От деца ни се разказва за любовта и ни дават примери за това каква трябва да бъде тя – примери взимаме от детските приказки, анимационните филми, дори просто от отношенията между бащата и майката. Опитва се обществото да подреди разхвърляните представи и норми на „свободното“ поколение, но подредбата е далеч по-нестабилна от тази в миналото. С други думи, любовта вече отдавна не е част от подредения свят.

Ако питате хора от моето поколение, ще откриете, че повечето симпатизират на Катерина – и аз в това число. Но поискате ли обяснение защо, няма да чуete еднакъв отговор. Това е така, защото, както споменах, любовта не присъства в подредения свят и нито един човек не пита себе си защо, преди да действа. Спряхме да търсим причината и следствието в любовта. Е, не ви ли се струва деструктивно това поведение?

Лично, не бих казал, че е деструктивно, тъй като, вслушвайки се в душата си и в тази на общността на поколението ми, цяло чудо е, че дори търсим, намираме и оценяваме любовта. Над главите ни тегнат много въпроси, които засягат личното ни развитие и израстването ни в зрели хора. Ако човек се остави да бъде погълнат изцяло от тях, въобще няма да усети липсата на любовта, дори няма да се сети да мисли за нея. Себичността е най-коварният враг на любовта. Времето ми е такова, че повечето избират този изход – ако се

Националната идентичност е една от върховните ценности в съзнанието на всеки един народ. Изтъкана от гордост, памет и синовна обич; градена столетия, понякога и цели хилядолетия, тя е всичко, което връхлита ума ни, когато някой изрече думата „родина“. Език, религия и история, вплетени в една-единствена шедьовър-комбинация, която е призвана да пази и разпространява народния дух през поколенията.

А всяко поколение е само по себе си различно – носи своя дух, своите порядки, своите успехи, своите грешки и проблеми. В съвременната българска действителност имаме от всичко по малко – имаме дух, който жертвоготовно се пази от съвременните вдъхновители и водачи; имаме порядки, които често са противоречиви, защото границите между тях все по-

съредоточат само в себе си, всичко в тяхната малка стаичка ще е чисто и подредено и ще останат изолирани и необезпокоявани, докато решат. Този контрол и тази подреденост са цинични щампи върху патриархалния ред. А любовта е изгонена на прага отвън стаичката да спи като кученце. Но бъдете сигурни – тя предано ще си стои там и ляга ѝ ще бъде чут рано или късно!

Затова се радвам, когато разбере, че някой е срещнал любов (колкото и малка и незначителна е). Радвам се, че има около мен хора, които са така щедри да дадат частица от душата си на нечия друга и с цялата си човечност да позволят на кученцето да влезе в стаичката им, а заедно с него и новият му собственик – другият човек.

Любовта днес не се интересува от ролите на мъжа и на жената. Тя извира от една душа и се влива в друга, а после обратно, описвайки един красив безкраен кръг. Стига човек да може да я забележи, това е трудното.

Николай Петков, 11б

Стълбовете на националната ни идентичност

В навечерието на едни от най-вдъхновяващите празници, 1 ноември, обръщаме поглед към една винаги актуална и предизвикателна тема – осмислянето на националните празници като основополагащ елемент от националната ни идентичност. Сред морето от мнения и дискусии е лична потребност на всеки един от нас да надникне в дълбините на историята, да се обърне към своите лични ценности и мисли и да бъде готов да приеме новото, което рано или късно става част от нашата действителност.

вече се размиват и изтъкват; имаме си и своите значими успехи – в образованието, в науката, в спорта, в изкуството... Имаме си, разбира се, и недостатъци, които понякога устремено ни водят към грешките – в същите тези области и на всяко едно душевно и личностно равнище. А проблемите сякаш е излишно да се споменават – те са множество, от най-различен вид и естество, разпрострени от най-високите етажи на властта до най-ниско разположените прослойки на обществото. Някъде, сред цялото това море от радости и несполуки, се разполага една тема, която от дълго време поляризира общественото мнение – националният ни празник.

Сам по себе си националният празник е един от важните стълбове в националното самосъзнание, за което говорим още от самото начало. Той е като визитна картичка на страната, като факт, който често върви веднага след името ѝ. Именно заради това в избирането или евентуалното му сменяне, трябва да се вложат много знания, много отговорност и известна доза градивна мисъл, която да предвиди евентуални бъдещи събития, а не да се влияе от моментното политическо и икономическо състояние. За да изкажеш мнение относно най-значимите дати в българската история, трябва наистина да знаеш, че си запознат с нея, че не си воден от ниски мисли и страсти, че познаваш проблематиката на темата от всичките ѝ страни, а не само от повтаряната и нарочно избрана страна на някои медии. А в сегашната ситуация се случва точно обратното – всеки бърза да изкаже мнение, доста често необмислено; водим се от предразсъдъци и най-вече – от страха от промяна.

Свобода

Патриотизмът обаче не е само изказване на безразборно мнение и безпочвено биене в гърдите. Патриотизмът следва да бъде търсен и откриван във всички оформящи ни като нация сфери и аспекти. Не бива да забравяме и че той не се проявява само на конкретни дати, по определени събития и по определени часове. Той е естествено чувство на принадлежност към нещо по-свято, по-могъщо и по-всеобхватно от теб самия; към нещо, което е съществувало поколения преди теб и ще продължи да съществува и в бъдещето, когато ние ще се окажем създателите на вече изписаната история. Патриотизмът не е само 3 март, 24 май или 1 ноември. Той е съвкупност от толкова много смислово свързани елементи, но за да осъзнаем напълно този факт, нека погледнем внимателно в същността на всяка една от тези бележити дати. Трети март е една наистина значима дата в контекста на цялата българска история. Дата, която бележи края на едно петвековно потисничество и поставя началото на процеса по възстановяване на държавността ни. Трети март е средишна и върхова точка в едни вековни процеси, които водят България към нея. За да има Трети март, е имало въстания и

битки кои от кои по-важни, смислени и определящи. Имало е личности и събития, които са градирали процеса в течение на години. И Трети март може би озаглавява всички техни усилия, край на миналото е дошъл, началото на едно ново настояще го е заменило. Да, но Санстефанска България е един идеал, който, за съжаление, никога не се осъществява. Мирният договор и разпределените територии се оказват неприемливи за големите играчи на европейската политическа сцена. Битката за обединена и независима България тепърва започва и продължава години наред до достигането на други два върхови момента – Съединението на Княжество България и Източна Румелия на 06.09.1885 г. и обявяването на Независимостта на 22.09.1908 г. Едва след тях отново се заговаря за Царство България в пълния смисъл на думите. И сред тези три дати е наистина трудно да посочим една, която да е по-достойна от другите. Политическият нюанс, който носи първата, никога не бива да ни кара да омаловажаваме значението ѝ като връх на българските дух и борбеност. И нека не отричаме, че ако поискаме, можем да намерим чужда намеса във всяко едно друго събитие! Това е може би един нормален аспект от съществуването на всяка една държава, която е призвана да си сътрудничи с други, макар и понякога това да е в неин ущърб.

Просвета

Сред тези така важни исторически дати се появява и 24 май – Ден на светите братя Кирил и Методий, на българската азбука, просвета и култура и на славянската книжовност. Потребността от образование, развитие и напредък винаги ще бъдат кодирани в ДНК-то на българския народ. Стремещът към знание е онзи специален, неугасващ факел, който е водил народа и през най-трудните и тъмни векове от космическата летопис. Нещо повече – предците ни са играли важна роля в разпространението на това божествено знание, много преди да стигнем до освобождаването от чуждото потисничество. България винаги е била средищен център на учени и водачи, пример за всички останали по света. С почитането на подобни дати народът ни трябва насериозно да приеме посланието стремежът към напредък и развитие да бъде съхранен и активен, а не само скрит сред блестящите страници на историята. Целият този контекст прави осмислянето на националните ни празници комплексна задача, която, за да намери своето решение, трябва да бъде подета сериозно от множество отговорни, честни и родолюбиви личности. В целия този процес всички ние имаме отговорността да не спираме да се запознаваме с историята ни, да не спираме да търсим гледни точки, да признаваме позитивите и негативите във всеки един от вариантите. Имаме отговорността да не се заравяме в своите собствени ежедневни дребнавости, казвайки „Това не ме интересува“, защото всяка подобна мисъл ни води към едно огромно, всеобщо падение. Имаме отговорността, след като отвърнем поглед от историята, да погледнем с вдъхновение към бъдещето и да градим националната идентичност, която искаме поколенията след нас да носят в сърцата и умовете си.

Божидара Павлова, 12в

СТЕМ центърът

Една година по-късно

На 1 ноември 2022 г. в нашето училище беше открит СТЕМ центърът по природни науки, изследвания и иновации „Професор Минко Балкански“. Оттогава той се използва активно от всички ученици.

В кабинета по математика и роботика има 26 лаптопа, които помагат на учениците да усвояват материала бързо и увлекателно. На тях учащите решават задачи и правят изпитване. След това могат да покажат работата си на голямата дъска и да обсъдят със съучениците си и учителя своите въпроси. В кабинета по физика и астрономия също се използват таблети, а госпожата представя урока на дъската. През миналата година тези два кабинета посрещнаха много гости и важни личности за града. В тях се състоя спортна дискусия, по време на която двата кабинета се претвориха в една голяма зала.

На четвъртия етаж пък посещаваме лабораториите по природни науки. За нас, учениците, те са доста по-интересни. В кабинета по химия и опазване на околната среда има различни препарати, химикали и втечнени газове, както и необходими съдове за извършване на различни химични реакции. Другият кабинет – по биология и здравно образование, предоставя на учениците различни материали и технически средства, които повишават интереса и правят учебния процес лесен и обаятелен. Има скелет на човешкото тяло, различни животни, макети на растения и още различни лабораторни елементи. Едно от нещата в кабинета, което привлича вниманието ни най-силно, са микроскопите, на които разглеждаме тъкани и части от човешкото тяло.

СТЕМ центърът дава страхотно преимущество на учениците в нашето училище. Вече година по-късно вазовци споделят, че с използването на кабинетите се улеснява възприемането на уроците, защото могат да видят всичко отблизо, защото си служат с така любимите технологии и обучението става по-увлекателно, по-приятно, по-достъпно.

Яна Янева, 9а
Цветина Данчева, 9г

А сега накъде?

Година, след като повдигнахме завесата около новия СТЕМ център в нашето училище и първи ви запознахме с неговите идеи, е време отново да надникнем в бъдещето и да разберем какво предстои за „Вазов“ оттук нататък. За целта се срещнахме с директора – Димитър Митев, за да разговаряме с него по темата. Той ни сподели за множество проекти, които са налице и само чакат работата по осъществяването им да започне в най-скоро време. Плановите и очакванията му обобщаваме в следните редове.

Център за дигитални създатели

За разлика от много места, в които подобни кабинети стоят заключени и неупотребявани, в нашето училище те се използват активно и пълноценно. Все пак обаче според господин Митев не е достигнат максимумът, при който те могат да бъдат напълно полезни за учениците. Това е един дълъг процес във времето, който изисква постоянно обучение на преподавателите и поетапно въвеждане на всички налични технологии, уреди и методи в практиката.

Четири СТЕМ кабинета (по математика и роботика, по физика и астрономия, по химия и опазване на околната среда и по биология и здравно образование) всъщност са само част от цялостна концепция за изграждане на училищна СТЕМ среда. Освен създадените вече лаборатории, в проекта е заложено и изграждане на Център за дигитални създатели, който включва две помещения – медийно студио и зала за дебати. Имайки предвид богатата история на училищния вестник, който вече повече от 13 години е сред водещите в страната, изграждането на тези две зали ще позволи много ускорено развитие на медийната грамотност; на уменията, свързани с публично говорене, аргументация и критично мислене. Медийното студио ще бъде на базата на множество модерни технологии, които ще дадат възможност на учениците да се учат да създават видео и аудио съдържание, както и да правят своите първи стъпки в програмирането. В залата за дебати пък ще се провеждат уроци по гражданско образование, ще се водят дебати и разговори на различни теми, като това ще подпомогне ученето чрез организиране на училищни кампании и много други дейности.

Важна част от развитието и обновяването на училищната среда са отделните класни стаи. Към момента повече от половината класни стаи в училището разполагат с модерни дъски и с електронни дисплеи. Една от целите е след време всички класни стаи да бъдат с такова ниво на оборудване и учениците да имат необходимите условия за работа в часовете.

Сегашните класни стаи 417 и 418 ще бъдат преобразени в Център за дигитални създатели. В голямата и модерна зала ще бъде поставена 12-модулна маса във формата на елипса, тип заседателна. Върху нея ще са разположени микрофони и 30 лаптопа, а около нея – 50 стола. Двете помещения ще бъдат разделени от витрина с плъзгащи се части, която ще е прозрачна. В дъното на тази голяма зала, на цялата стена, ще се монтира голям екран – видео дисплей, и дизайнът му ще е подобен на този от кабинета по математика, но с още по-внушителни размери.

Преди години тези планови проекти са изглеждали като фантазии и много смели мечти, но днес част от тях са вече реалност, а другите предстоят да се случат. Това доказва, че всичко е постижимо, разбира се, когато са положени усилия, когато са вложени сърце и душа.

Спортна зала

Освен плановите за разрастването на СТЕМ средата в училище, директорът ни запозна и с пълен и дигитализиран проект на нова спортна зала, която ще бъде разположена на една незаета в момента част от училището, намираща се зад плувния басейн. Тя трябва да бъде вкопана в земята, за да влиза светлина в залата и в сградата на училището и да не я закрива. В тази спортна зала настилката ще е специална и няма да има скамейки.

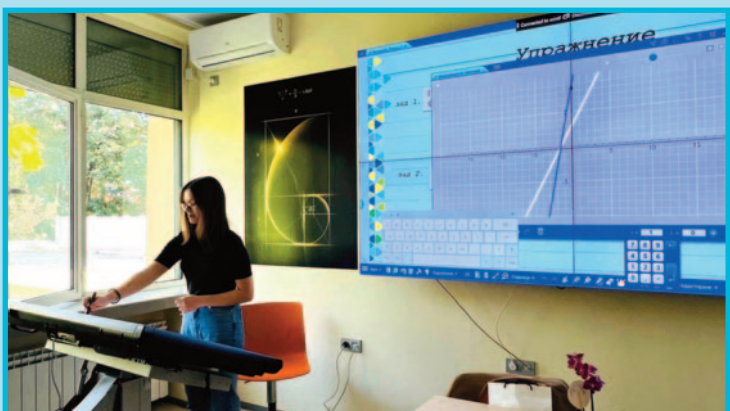
Амфитеатрална зала

Друг подготвен проект е за зала със сцена. Тя ще разполага с вентилация, с видео стена и местещи се столове. Целта е да може да се танцува и мажоретките да репетира там. Ще се използва и за провеждане на различни концерти. Ще има кабинка с пултове за осветление, озвучаване, както и санитарни помещения. Тази зала ще е разположена под мястото на детската градина.

В съседство с нея е замислена още една зала, по-малка по размери, която ще се намира под фойето на главния вход. Тя ще е като амфитеатър – със стъпаловидно разположени места с меки седалки. Ще бъде оборудвана с видео стена и малка сцена. Ще може да се използва и за лекции.

Господин Митев е категоричен, че една от най-добрите и оправдани инвестиции е тази за образованието и развитието на учебния процес. Ние вече сме виждали добрите резултати и не се съмняваме, че и тези бъдещи планове за развитие на училищната среда ще бъдат успешни!

Божидара Павлова, 12в
Ана-Мария Христова, 12б

Добре дошли в нашето семейство, първокласници!

Мили първокласници,
Днес е първият ви учебен ден! Вашите очи греят най-топло, вашите усмивки са най-щастливи, вашите сърца туптят най-силно. Запазете тези прекрасни чувства и не позволявайте времето да ги заличи! Нека слънцето на детството да сгрива вашите класни стаи! Добре дошли във вълнуващото приключение, наречено училище! Бъдете упорити и старателни и ще откриете чудния свят на знанията!

Пожелаваме ви да намерите истински приятели и нека във всеки клас в СУ „Иван Вазов“, с всяка страница от учебника, с всеки учител до вас да се приближавате една стъпка по-близо до мечтите си. Нека раницата ви винаги да е пълна не само с книги, но и с любопитство, упоритост, доверие и доброта! Бъдете здрави! Успешна година и на добър час!

Даниела Китева, Евелина Ницова, Надя Тодорова, Росица Димитрова, Пепи Николова

Очи в очи

При първонаците

Отново удари училищният звънец и нови първокласници прекрачиха прага на нашето училище. Почти месец след първия учебен ден ги посетихме, за да ги приветстваме в голямото семейство на „Вазов“ и за да разберем как се чувстват. Разговоряхме и по куп други любопитни теми.

Арина Атанасова, 1а

- Коя ти е любимата закуска?
- Гофрета.
- Как се чувстваше на 15-и септември?
- Леко притеснена.

София Атанасова, 1а

- Накъде отлитат птиците през есента?
- На юг.
- Има ли нещо, което те затруднява в първи клас?
- Да, математика.

Габриела Вутева, 1а

- Защо листата падат през есента?
- Защото леко духа вятър.
- Какво ти харесва най-много в училище?
- Междучасието.

Ева-Мария Цветанкова, 1б

- Харесват ли ти униформите?

- Харесвам ги, защото са зелен цвят и са същите като водораслите.
- Кой сменя сезоните?
- Есен.

Мария Христова, 1б

- Защо трябва да учим математика?
- За да сме умни.
- Колко езика има по света?
- Много!

Райан Хитов, 1б

- Какво ново научи днес?
- По математика някакви неща.
- Кой измисля цените?
- Който е направил магазина.

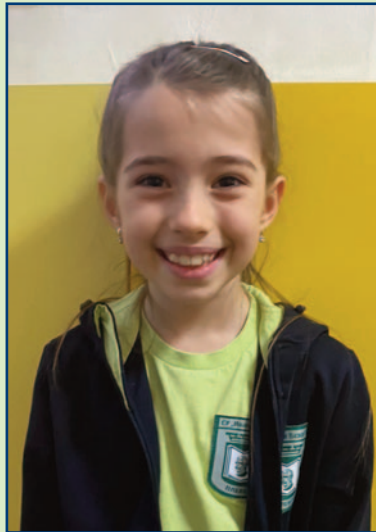
Михаела Височкова, 1в

- Според теб защо морето никога не пресъхва?
- Защото е солено.
- Кой дава имената на градовете?
- Кметовете?

Радост Цветанова, 1в

- Къде е границата?
- Ммм, София.

- Защо растенията са зелени?
- Защото природата така ги е създала.

Камен Тончев, 1в

- Кой определя датите на празниците?
- Кметовете.
- Какво правят учителите извън училище?
- Ходят на почивки!

Благовест Илиев, 1в

- Какво най-много не обичаш да чуваш от госпожата?
- Да ми казва забележки и да ми се кара.

Никол Балтова, 1в

- Ако можеше да зарадваш един човек, как би го направила?
- Ще зарадвам мама като ѝ нарисувам нещо!

Камен Цветанов, 1г

- Кой е най-трудният спорт?
- Мисля, че плуване.
- Какво правят учителите извън училище?
- Излизат някъде извън училището, на оградата, и си говорят нещо.

Калина Борисова, 1г

- Какво мислиш за училищните униформи?
- На мен са ми супер, защото са на нашето училище!
- Ако можеше да зарадваш някого, как би го направила?
- Примерно братовчедите ми с торта!

Дария Йорданчева, 1г

- Какво най-много не обичаш да чуваш от госпожата?
- Двойки и наказания!
- Днес научи ли нещо ново?
- Не!
- Колко страници е най-дългата книга на света?
- Около 300.

Марлена Ватева, 1д

- Когато се научиш да четеш, коя книга би прочела първо?
- За Елза и Ана.
- Кой спорт е най-труден?
- Футбол.

Любена Дарданова, 1д

- Колко страници е най-дългата книга на света?
- Сто.
- Колко далече са звездите?
- Многоооо!

Борис Обрешков, 1д клас

- Как изглеждат извънземните?
- Зелени и имат няколко крака.
- Кого будят народните будители?
- Пет, шест.

Ивелина Борисова, 9в клас
 Стефания Петрова, 9б клас
 Деян Тончев, 9в клас

Аз, ученикът

Наш ученик с балканска титла по жиу-жицу

Радослав Островски от 8в завоюва почетното Трето място на Осемнадесетия Балкански Шампионат по жиу-жицу в Подгорица, Черна Гора, в периода 15-17 септември 2023 година.

Радослав описва себе си като доста ангажиран човек. Споделя, че животът му никога не е бил спокоен и монотонен. Той не се развива само в сферата на жиу-жицето, но и в тази на каратето. Разказа ни, че интересът му към бойните изкуства се заражда, когато баща му го води за първи път в залата за карате, още докато е само на 6 години. Оттогава не е спирал да харесва този вид спорт, а към днешна дата е четири пъти републикански шампион на България по жиу-жицу. Осмокласникът издава, че когато му е най-трудно, намира мотивация да продължи с мисълта за своите родители, сега се колко време и средства влагат те в неговото развитие и как силно го подкрепят на тепиха.

Радослав предпочита бойните спортове пред спортите с топка. Няма любим спортист, защото не мисли, че има нужда да се сравнява с някого и да му подражава. Вярва, че може да постига успехи, следвайки своя собствен път. Споделя също, че за него спортът дава повече, отколкото взима, защото, макар и да губи повечето си свободно време, се учи на самодисциплина, получава

кураж и развива уменията си. За осмокласника най-трудно е било началото, но според него най-важното е да продължиш и да се изкачваш нагоре. Попитахме го и дали е различен човек в живота и по време на двубой. Обясни, че когато е на тепиха, няма приятели. Не може да си позволи да има, защото там или печели, или губи. И също като една голяма част от спортистите, той е перфекционист и доста често се подлага на критика, но това е и една от множеството причини да има вече толкова спортни постижения зад гърба си. Въпреки всички сериозни успехи, осмокласникът не възнамерява да се занимава професионално със спорт. Прекарва немалко време в залата, но издава, че винаги на първо място за него е учението. Пожелаваме на Радослав успехи във всички негови бъдещи начинания!

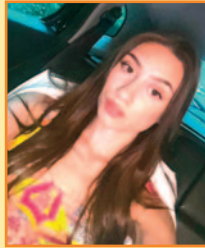
Деян Тончев, 9в
Михаела Минкова, 9в

В трескаво очакване на бала

Говорят ученици от Випуск 2024

Месеци преди едно от най-вълнуващите преживявания в живота – балът, отправихме въпроси към Валентин, Валерия (12а), Божидара, Вивиана, Виктория (12в), Гергана и Росен (12г).

– Избра ли вече тоалета си за бала?

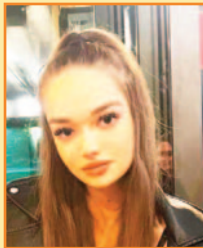
Вивиана, 12в: Все още не съм сигурна каква искам да бъде моята рокля. Може би ще е нежна и стилна, представям си

изчистена визия. Цветът ще е някой от топлата гама – шампанско или розово злато.

Божидара, 12в: Честно казано много се колебаем за роклята, може би ще е комбинирана, с подвижна пачка, за да има обем и да ми позволи да танцувам. За цвета не съм убедена – двоумя се между червен и златен. Но може да е и розов, трябва да пробвам, за да избера.

Виктория, 12в: Да, мисля да бъде нещо семпло и открояващо се, а другото ще е загадка.

Гергана, 12г: Предполагам, че ще бъде с рокля, най-вероятно лилава.

Росен, 12г:

Спрял съм се на тъмно син костюм и искам да имам дама за бала и да ни вземат с кола.

– На високи или ниски обувки ще се спреш?

Божидара: Е, със сигурност в началото ще бъде с високи, после, когато се изморим всички, предполагам ще отидем към пониски обувки.

– В годините сме виждали интересни идеи за превоз на бала като трактори, тирове и други. Ти мислила ли си с какво превозно средство ще дойдеш?

Вивиана: Сигурно ще дойда с кола, като предпочитам повече джип или по-висока кола заради удобството. Харесвам повече комфорта, пред това да привличам внимание с превозни средства. По-скоро искам хората да ме забележат заради визията ми.

Божидара: Не съм решила още. Може да съм с другите, а може и с кола. Предстои да бъде уточнено.

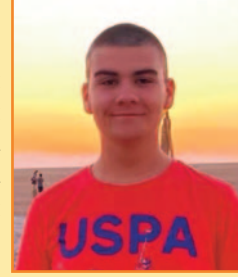
– Как ще прекара вашият клас – 12г, на бала?

Всички: Много добре!

– Ще има ли изцепки?

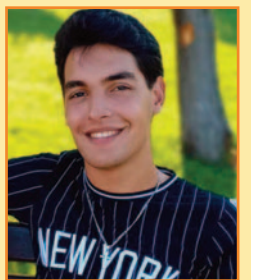
Росен: 100 процента, даже може да кажем кой ще бъде в основата – Радослав Стойков. (Смят се.)

– Ще ви липсва ли класната?

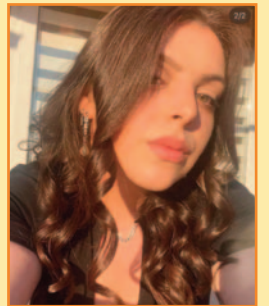
Валенти, 12а:

Определено ще ни липсва, защото без нея класът нямаше да бъде толкова задружен. За мене лично, а и предполагам за целия клас, тя се различава много от другите класни. Винаги се застъпва за нас, грижи се за нас, приемани като свои деца.

Валерия,

12а: Затова сме много привързани към нея и много я обичаме!

Вивиана:

Класната ще ми липсва много както и хората, с които бях най-близка през тези години. Животът разделя пътищата ни и това за мен ще бъде доста трудно, при положение че четири години си споделял ежедневието си с тези хора.

– Какъв съвет ще отправите към бъдещите абитуриенти?

Вивиана: Моят съвет към всички бъдещи абитуриенти е да си гледат приоритетите и най-вече образованието, защото това е най-важното и тези години са много ключови за бъдещето. От зрелостниците зависи как ще начертаят своя път, всичко друго – рокли, костюми, ще дойде впоследствие.

Никол Ангелова, 9а
Марта Милева, 9а

Рубрика

#ВГОЛЯМОТО

Междучасието през погледа на гимназистите

С началото на учебната година подновяваме и любимата на всички ни поредица #Вголямото, в която ви показваме заниманията на вазовци в голямото междучасие. Освен на гимназистите тази година обръщаме внимание и на малките ученици и забелязваме промени – новите униформи наистина изменят обстановката, и то в положителна посока!

Ивелина Борисова, 9в
Стефания Петрова, 9б

Добрият пример

Стартираме нова рубрика

Решихме във всеки брой да ви запознаваме с добрия пример около нас. В наши дни е много лесно да бъдем информирани за всичко покрай нас. С един клик научаваме за случили се катастрофи, бедствия, нередности. Но нерядко благодарни хора споделят и за сторено добро, подадена ръка, отправена усмивка. Във вестника често ви разказваме за постиженията на наши бивши и настоящи ученици. Целта на тази нова рубрика ще бъде да показва доброто във всички негови измерения. Ще ви срещаме с Герои, но не като от приказките, а с тези от плът и кръв, които са край нас. Защото добрият пример вдъхновява и сплотява. Защото той съществува и си струва да бъде разказан.

Името на Героя в тази история е Мирослав Йорданов. Случайно или не, той е възпитаник на нашето училище, обучавал се в паралелка с биология и химия. След като завършва средното си образование, продължава в същата посока на развитие и става лекар. Това го води и до ситуацията, за която ще ви разкажем. Група туристи минава екопътека „Дебел дял“ край град Габрово, когато жена от групата се подхлъзва и наранява. Извикан е екип на Спешна помощ и Планинска спасителна служба. Линеятата пристига първа и чака на входа на екопътеката, тъй като не може да

продължи напред. Екипът на Планинската служба се бави и д-р Йорданов и шофьорът на линеятката решават да тръгнат пеша през гората с носилката, за да съдействат максимално бързо. След известно време стигат до пациентката и ѝ оказват първа помощ. По време на прехода надолу един човек от групата получава сърдечна криза, но д-р Йорданов успява да се погрижи и за него. С общи усилия медиците и хората от групата успяват да пренесат пострадалата жена безопасно през цели 2 километра в гората. Към края на пътеката се присъединява и Планинската спасителна

служба. Всички са в добро състояние, благодарение на шофьора на линеятката и разбира се, на д-р Мирослав Йорданов. Ще продължаваме да ви разказваме за добри примери като този. Благодарим на преподавателката ни по биология – Катя Ралчева, че ни сподели за тази постъпка. Вдъхновени, ние я разказахме на вас.

Ако и вие искате да споделите за

доброто, пишете ни на познатия адрес: el_vestnik@abv.bg.

Цветина Данчева, 9с

Откъде идват идеите за изкуствения интелект и роботите?

Бъдещето на човека е неспридивимо и пълно с рискове, но това не е спряло никого да мечтае. През 21 век най-интересната, актуална и може би важна тема е тази за развитието на изкуствения интелект.

Идеята за машинен разум не е нова и може да се проследи чак до гръцкия мит за Талос. Талос е великан, направен от мед, който пази остров Крит. Той има много общи черти с това, което днес познаваме като изкуствен интелект, а именно това, че е изграден от метал, прави едни и същи алгоритмични движения, няма биологични черти и даже според някои интерпретации Талос умира, защото му е обещан вечен живот от Медея (жрица на Хера). Според тази история Талос имал разхлабен болт, който го поддържал стабилен. Медея му предложила да го направи безсмъртен в замяна на болта и той, без знанието за роботския си характер, се разпаднал. Липсата на това знание е характерен морален проблем за някой научно-фантастични истории в наши дни.

Думата *робот* идва от пиесата на писателя Карел Чапек „Росумски универсални роботи“. Накратко в нея се разказва за експлоатирани човешки създания без живот, въздигнали се на бунт срещу създателите си.

Айзък Азимов създава така наречените *Законы на роботиката*:

1. Роботът не може да навреди на човешкото същество.
2. Роботът трябва да се подчинява на заповедите на човека (ако не нарушава първия закон).
3. Роботът трябва да защитава съществуването си (ако не нарушава първите два закона).

Макар и да изглеждат тиранични, неморални и нехуманни, тези закони са единственият начин да сме сигурни, че човекът няма да бъде наранен от изкуствения интелект. Подобно на творбата на Чапек първата книга, описваща роботите и ИИ, както си ги представяме днес, е романът „Дюн“. В историята от 1965 на Франк Хърбърт се разказва за човешка междузвездна империя, забранила всякакви форми на изкуствен интелект и роботи. Причината за това е неспазването на мерки за сигурност при работа с изкуствен разум, който се надига на кървав бунт срещу хората. Тези и други текстове и проучвания оставят важен и голям отпечатък в идеята за друг вид разум освен човешкия. Особено романът на Хърбърт, елементи от който могат да се видят в популярни филми и предавания като „Междувъзвезни войни“ и „Стартрек“.

Мартин Йотов, 9с

Тийнзона

Книжжни предложения

„Споменът за него“
от Колийн Хувър

В следствие на трагичен инцидент от миналото Кена Роуан е осъдена на пет години затвор. След изтичането на присъдата Кена отново може да се почувства свободна, но дали в това има смисъл? Единствената причина младата жена да се върне към живота, е четиригодишната ѝ дъщеря, която тя никога не е срещала. Излизайки

от затвора, Кена е изгубила всичките си близки, докато не среща Леджър – млад собственик на бар и единствената връзка на Кена с дъщеря ѝ. Желанието да си върне момиченцето, помага на Кена да разбие стереотипа за момичето от затвора и въпреки трудностите да започне начисто. С помощта на Леджър младата майка успява опознае дъщеря си, въпреки че никога не я е срещала. С времето Кена и Леджър все повече се сближават и дори започват да се влюбват, което може да постави на карта отношенията между майка и дъщеря. Дали обаче усилията на Кена ще бъдат достатъчни, за да оправи грешките от миналото и да получи прошка от хората, които е наранила, ще разберете, ако прочетете романа. Книгата на Колийн Хувър ни показва, че всеки човек е способен на промяна. Учи ни да не съдим прибързано и да се опитаме да прощаваме дори непростимото.

Стефания Петрова, 9б

„Наръчник за убийства за добри момичета“
от Холи Джаксън

Преди пет години ученичката Анди Бел е убита от гаджето си Сал Сингх. Полицията и целият град знаят, че той е виновникът. Пипа Фитц-Амоби обаче не смята така. Тя избира случая за тема за своя финален проект за завършването на гимназията. Разследването я отвежда до мрежа от мрачни тайни, а някой иска те да останат скрити. Ако истинският убиец е на свобода, колко далеч би стигнал, за да не допусне Пипа до истината? Първият роман от трилогията на Холи Джаксън е перфектен за любителите на криминални романи. Мистерията

те заразява и те кара да продължаваш да четеш.

„Разбий ме“
от Тахере Мафи

Всеки, който докосне Джулиет, умира. Никой не знае защо допирът ѝ е фатален. Правителството цели да я използва като оръжие. След живот, прекаран в плен, тя най-сетне открива сили да се бори за себе си и за бъдеще с момчето, което доскоро вярваше, че е изгубила завинаги. Първата книга от поредицата на Тахере Мафи е подходяща за хора, които обичат фентъзи и романтика.

Ева Иванова, 9б

Операция „Кучицура“

Всяка година във всеки град се организират масови културни мероприятия и сякаш все по-малко хора осъществяват намерението си да присъстват на тях. Възможно е да се спекулира на какво се дължи тази тенденция в обществото ни. Може би сме незаинтересовани, изморени, заети, празниците просто не се отнасят до нас или си търсим оправдания, защото предпочитаме да останем въкъщи. По начало в това да останеш у дома няма нищо лошо, но всеки ден ли е празник, толкова ли сме натоварени, че оставаме дистанцирани, апатични? Бъдете активни граждани и осъществявайте свободите си, извоювани с кръв и сълзи, защото е позорно да се криете у дома, защото е жалко на национални празници българи да ходят в Турция, Гърция и др. Бъдете горди наследници на героите и не забравяйте, че *българин* е титла, която, за съжаление, не всеки заслужава! Пред вас стои само един въпрос и едно решение. Силно се надявам написаните по-горе редове да подтикнат някого към размисъл и да се зароди желанието да бъде част поне от едно-две културни събития. Ето и няколко идеи за мероприятия в нашия град. Представям ви програмата на община Плевен за следващите два месеца от годината.

- Тържествено отбелязване на Деня на народните будители – 1 ноември, Паметникът на Иван Вазов пред нашето училище.
- Връчване на ежегодната награда „Св. Пимен Зограф“ за творчески пости-

жения на плевенски художник, избран от Представителството на Съюза на Българските Художници и Община Плевен – 3 ноември, Художествена галерия „Илия Бешков“.

- Годишна награда „Северно ехо“ – Община Плевен и Дружеството на журналистите – м. декември, пресклуб на БТА в гр. Плевен.

За любителите на театъра

Може да посетите и следните постановки, които ще се играят в Драматично-куклен театър „Иван Радоев“:

- 03.11, 19 ч. – „Боряна“
- 07.11, 19 ч. – „Великденско вино“
- 08.11, 19 ч. – „Гардеробът“
- 14.11, 19 ч. – „Минало несвършено“
- 17.11, 19 ч. – „Хамлет“
- 22.11, 19 ч. – „Моето мъжко момиче“
- 24.11, 19 ч. – „Мелофобия“
- 27.11, 19 ч. – „Опашката“
- 29.11, 19 ч. – „Извън контрол“

Вяра Димитрова, 12б

Забавно

Хороскоп Месец ноември

Овен – През ноември 2023 г. ще усетите резултатите от положените усилия и ще осъществите своите мечти. За да запазите успеха, ще трябва да продължите да се борите. Не се изкушавайте от бързите и лесни решения, мислете за бъдещето, а не за момента. Що се отнася до благополучието ви, ще преливат от енергия.

Телец – Звездите съветват да обърнете внимание на заобикалящата ви среда. Чувствата на самота и безполезност са породени от загубата на връзка с близките. Опитайте се да намерите общ език с тях. През ноември егоистичните пориви ще са отговорни за разногласията в семейството. Ще ви се открие възможност за успех, не я изпускайте.

Близнаци – Този месец се чувствате победители. Периодът е благоприятен за всякакви начинания. В резултат на усилията ви финансовото ви състояние ще започне да се подобрява, а отношенията с приятелите ви ще станат по-стабилни. Положението на Слънцето в Скорпион дава мощен прилив на енергия за вас. Обаче любовта няма да е стабилна, фокусирайте се върху важни неща. Добрите отношения са възможни, ако хората са готови на компромиси.

Рак – Раци, през ноември неразрешените проблеми или хора от миналото могат внезапно да напомнят за себе си. Чувствата ще надделяват над логиката, интуицията ще играе важна роля

при вземането на решения. Ще се справите с емоционалната си нестабилност.

Лъв – С приближаването на студеното време липсата на любов е очевидна, но не бива да губите време в търсенето ѝ, по-добре го посветете в укрепване на семейните връзки. Обвързаният Лъв ще трябва да премине теста за лоялност. Ала преди да покорите кариерните върхове, трябва да създаде солидна основа и да се обгради с верни съмишленици.

Дева – Очаква ви късмет в любовта. Вярно е, че пътят към щастието не е лесен, но трябва да знаете, че зависи от вас. В месеца на Скорпиона всяка дреболия е способна да ви разстрои. Напредъкът във финансовото ви положение ще дойде след пълнолунието през ноември, чиято енергия насърчава промяната. Също така ще може да покаже най-добрите си качества, които няма да останат незабелязани.

Везни – През ноември ще се наложи да се съсредоточите главно върху собствените си интереси. Наблюдаващите празници ще се опитат да ви отнемат наслаждата от хобитата ви, но не трябва да го допускате. През месеца на Скорпионите вашето здраве ще е плод на решенията, които взимате. Очакват се приятни изненади в семейството.

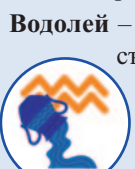
Скорпион – През ноември интуицията ви ще бъде изострена. Благодарение на нея с лекота ще се измъквате от всяка ситуация, но ако сте на кръстопът, винаги ще можете да се доверите на по-умните от вас. През

този месец ще е трудно да сдържате негативизма си, възможно е да има изблици на ревност и на агресия.

Стрелец – Хороскопът ви предвещава незабравими преживявания. Отдалечени от ежедневието, ще намерите отговорите на важните въпроси и ще създадете полезни контакти. Заради Слънцето в Скорпион през ноември ще сте магнит за противоположния пол. Ще бъдете в отлично здраве и ще сте заредени с енергия. Прекрасно време да работите върху себе си.

Козирог – Очаква ви натоварен период, не терзайте, защото въпреки претоварения график ще има време и за любимите ви дейности. Слънцето в Скорпион ви предвещава успехи в любовта, както и ви съветва да гледате повече в бъдещето. По време на пълнолунието ще станете по-студени към близките си, но периодът няма да трае дълго.

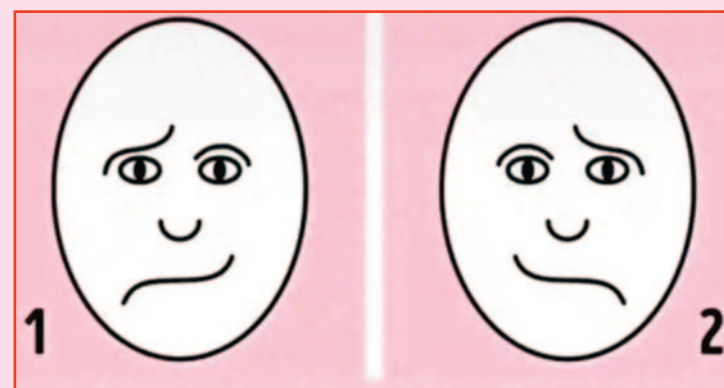
Водолей – Звездите този месец ви съветват да планирате по-внимателно. Положените усилия ще бъдат забелязани, поощрението е неизбежно. Вашата обсебеност от вас самите може да прерасне в егоизъм, който няма да се понара на близките ви. Емоционалното ви безчувствие може да доведе до разпадане на взаимоотношенията.

Риби – Върви ви в любовта. Съществуващите взаимоотношения стават все по-силни, а самотните сърца имат високи шансове за успех. Под Слънцето в знака на Скорпион ще забравите за напрежението и гнева. Ще ви се открие възможност да разрешите отдавна потиснати проблеми.

Мирослав Борисов, 9г

Какво виждаш?

Инструкциите за тази оптична илюзия са елементарни. Съсредоточи се върху двете лица с изкривена усмивка. След това избири кое лице ти се струва по-весело. Дори да имаш затруднения, избири лицето, което ти изглежда по-засмяно.

Веднага щом си готов, прочети по-долу информацията за избраното от теб лице, която ще ти покаже дали си изобретателен или логичен.

Ако си преценил, че първото лице е по-засмяно, то тогава ти си по-логичен от другите. По-аналитичен, отколкото емоционален човек. Както и по-добър в задачи, включващи критично мислене.

Ако си определил второто лице като по-засмяно, то тогава си по-интуитивен, изобретателен и емоционален. По-вероятно е да успееш със задачи, включващи въображение.

Мирослав Борисов, 9г

Зорко око

Открихте ли грешката?

Първоноемврийска кръстословица

1. Съзателят на „История славянобългарска“.
2. Съзателят на „Рибен буквар“.
3. Човекът, който прави първия препис на „История славянобългарска“.
4. Създава първата гимназия в родния си град Габрово.

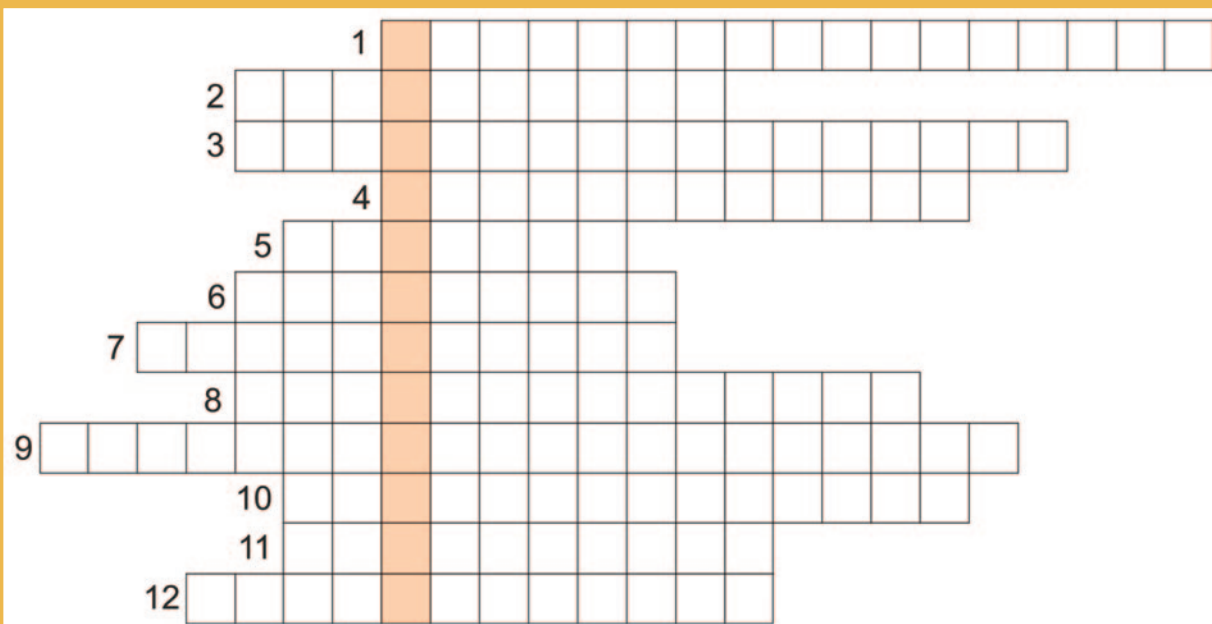
5. Съвременните будители, с които се срещаме всеки ден.
6. Патриархът на българската литература.
7. Поет и революционер, качва се на кораба „Радецки“.
8. Български поет и писател, създава елегията „Хубава си моя гора“.
9. Водач на църковната борба, епископ на Цариградската патриаршия.
10. Периодът, с който са свързани тези личности.
11. Първата гимназия в град Габрово.

12. Български четник, на когото Ботев посвещава стихотворение.

Ако сте работили вярно, в оцветената колона по вертикал ще получите датата на празника на народните будители.

12. Хаджи Димитър

Отец: 1. Писател Хитендарски; 2. Петър Берон; 3. Софроний Врачански; 4. Васил Липков; 5. Учители; 6. Иван Вазов; 7. Христо Ботев; 8. Любен Каравелов; 9. Младши Макариополски; 10. Освободителство; 11. Априлско; 12. Хаджи Димитър

Фототореиортатж с усмивка

Айде, забързай се малко, трябва да сме първи!

В понеделник имаме математика...

Влизаме в клас!

Моля, направете ми една снимка!

Гледна точка

За цветята и хората

В днешно време не почитаме цветята... А те са именно от тези величествени неща, които заслужават нашето внимание. Може би звучи глуповато, но ще разберете какво имам предвид.

Тези нежни небесни творения ни съпътстват от раждането до самия ни край, даже и след него. Те са може би най-верните ни приятели. Те говорят езика на красотата и вечността. По повод Първи ноември повечето от нас или ще подарят, или ще получат цвете, което е чудесно, но това събужда един въпрос в моето съзнание. Защо си разменяме цветя само по празниците?

По цветята, които някой ни подарява, разбираме отношението му към самите нас. Сигурна съм, че всеки един от нас е получавал цвете за празник, но получавали ли сте някога цвете в най-обикновен делничен ден?

Тъкмо това е проблемът на нашето общество. Да, ние си разменяме цветя, но само по поводи, и то не от обич или уважение в повечето случаи, а просто защото „така трябва“. По сходна причина може да се отбележи, че мъртвите получават повече цветя от живите, което е просто жалко. Цялата тази ситуация напомня на едно закъсняло извинение, на една гузна съвест, на недоизказаните признания и на закъснялата любов.

Според мен цветята не бива да вехнат в цар-

ството на починалите.

Цветята са за истински живите. Цветята са за щастието и младостта.

Трябва да си разменяме цветя, мнения, идеи и любов, докато все още сме на този свят, защото иначе всичко е пропиляно. Трябва да подаряваме цветя в делничните дни, трябва да подаряваме цветя от обич, трябва да подаряваме цветя, за да накараме някого да се усмихне в труден момент, трябва да подаряваме цветя в най-неочакваните моменти, защото именно това са мигове, в които имаме нужда от тях.

Сега, драги читатели, ви призовавам да подарите цвете на любим човек, защото това ни прави хора! Призовавам ви и да подарите по едно цвете на всеки, с когото не сте в добри отношения, понеже животът е прекалено кратък, за да бъде пропилян в омраза! Бъдете като цветята – истински, неподправени, емоционални, красиви и обичащи!

Марина Костова, 10г

Дали взех всичко нужно?

Леле, това училище било много голямо!

Кога мина тази ваканция...

Много хубави униформи!

Мамоо, виж ме, първа ще вляза в училище!

Редакционен екип

Божидара Павлова, Ана-Мария Христова, Вяра Димитрова, Николай Петков, Яна Янева, Стефания Петрова, Цветина Данчева, Ира Карабиберова, Катерина Тодорова, Ивелина Борисова, Никол Ангелова, Мирослав Борисов, Михаела Минкова, Деян Тончев, Мартин Йотов, Кристина Москова
Предпечат – Йончо Йончев
Редактор – Кристина Младенова
гр. Плевен ул. "Иван Вазов" № 46, тел.: 064/822 280
el_vestnik@abv.bg; suivanvazov.com

Броят е редакционно приключен на 22.10.2023г.

Издава: ЛАБЕЛ ООД - гр.Плевен
Предпечат: label.bg
Печат: label.bg

Хартия: www.ema-bg.com

Тираж: 1000